

ת"פ 9930/04/17 - מדינת ישראל נגד ישראל וואזנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9930-04-17 מדינת ישראל נ' וואזנה(אסיר)

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה:
נגד

הנאשמים:
ישראל וואזנה (אסיר)

החלטה

בפני בקשת המאשימה לזמן שוב את השוטר רותם ברונשטיין לעדות, זאת לשם הגשת דיסק מחקרי תקשורת אשר בהפקתו היה מעורב וכן הגשת מזכר שערך בנושא זה. מדובר בעד שעדותו נשמעה במסגרת הליך זה.

ב"כ הנאשם מתנגד וטוען כי אין לזמן עד לשם מקצה שיפורים. בנוסף, עומד על התנגדותו לקבילות הדיסק המדובר מטעמים אחרים שטרם פורטו.

דין והכרעה

סע' 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ), מאפשר את זימונו של עד, אפילו אם נשמעה עדותו בבית המשפט, אף לאחר סיום הבאת הראיות על ידי בעלי הדין. מקל וחומר, בודאי שקיימת לבית המשפט סמכות להורות על השבת עד לדוכן העדים אף בטרם הסתיימה פרשת התביעה. כך קבע בית המשפט העליון, תוך התייחסות מפורשת אף לנסיבות בהן עולה טענת קבילות, כפי שטוען ב"כ הנאשם במקרה שבפני:

"והרי הדברים הם קל וחומר:ב אם בית-המשפט מוסמך מיזמתו הוא להורות על החזרת עד שכבר העיד אל דוכן העדים, לאחר שבעלי-הדין גמרו להביא את ראיותיהם, על אחת כמה וכמה שהוא מוסמך לעשות כן לגבי עד תביעה כאשר התביעה עודה ממשיכה בהבאת ראיותיה, וממילא אף לא הוחל בהבאת ראיות ההגנה. לא-כל-שכן במקרה שלפנינו, שבו מדובר בהתרת הבאתה של עדות נוספת תוך המהלך הרגיל של שמיעת העדויות במשפט על-מנת להתגבר על התנגדות ההגנה לקבלת ראיה פלונית"

(ע"פ 24/73 אליהו מייזל נ' מדינת ישראל פ"ד כז(2) 421, 424. ראו עוד בענין זה את ע"פ 305/74 משולם הורוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד כט(1) 416, 419-418).

כב' מ"מ הנשיא, י' כהן, התייחס לסוגיית הבאת ראיות לאחר סיכומי הצדדים, כאשר מדובר היה במשגה של המאשימה אשר לא הציגה ראיה במהלך פרשת התביעה, ובלא הצגת ראיה זו היה הנאשם מזוכה:

...אין להגביל את סמכותו של בית המשפט, לפי סעיף 150, לפרק זמן שבין גמר הבאת הראיות על-ידי בעלי הדין לבין הסיכומים, אלא סמכות זו נתונה לבית המשפט, כל עוד לא גמר את מלאכתו ולא נתן את פסק הדין... היה כאן מקרה של משגה מצד התביעה, ואחרי שהתובעת עמדה על כך, שדעתו של השופט בעניין נטל ההוכחה היא שלא כדעתה, יפה עשתה, כשביקשה לתקן את המשגה, וטוב עשה השופט, כשנעתר לבקשתה... במקרה כמו זה שלפנינו יש הצדקה מלאה להרשות הבאת ראיה נוספת, וזה על-אף העובדה, שלולא הובאה אותה ראיה, היה המערער יוצא זכאי בבית-משפט השלום"

(ע"פ 951/80 יצחק קניר נ' מדינת ישראל פ"ד לה(3) 505, 513 (להלן: "ענין קניר")).

במסגרת ענין קניר, התייחס בית המשפט לצורך במניעת עיוות דין העלול להיגרם לנאשם או לאינטרס הציבורי העלול להיפגע מזיכוי עבריו עקב משגה של התובע (שם, עמ' 510). כב' השופט (כתוארו אז) ברק הסביר כי אין לראות בעצם הבקשה, העשויה לסייע להרשעת נאשם, משום עיוות דין הנגרם לו:

"...אין לומר כי נגרם עיוות דין, משום שראיה חדשה סייעה להרשעתו, פשיטא שאם התביעה מבקשת להביא ראיה חדשה, יש בה בראיה זו כדי לסייע להרשעת הנאשם, שאם לא כן לא היתה מבקשת כלל להביאה. עיוות דין משמעותו בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי" (שם, עמ' 516).

בחינת המקרה הנדון מעלה, כי מדובר בעדות טכנית לגבי הפקת דיסק, לגביו טוען ב"כ הנאשם לחוסר קבילות. פרשת התביעה טרם הסתיימה, ולא ניתן להצביע על שינוי קו ההגנה בשל הבאת העדות המשלימה המבוקשת, אשר הראיות העומדות בבסיסה עמדו בפני הסנגור. בנוסף, ב"כ הנאשם לא פירט, לא נימק ולא ביסס, מהו עיוות דין שיגרם לנאשם או הפגיעה בניהול ההגנה, ככל שהבקשה תתקבל. כאמור, אין לראות בעצם הבאת הראיה בפני בית המשפט משום עיוות דין. לעומת זאת, בהתחשב באופי הראיה עליה אמור העד להעיד ולנוכח הראיות שנשמעו עד כה, הרי שדחיית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין משמעותי לאינטרס הציבורי.

בנסיבות כוללות אלה, אני מקבל את הבקשה.

המאשימה תוודא את זימון השוטר ברונשטיין לדיון הקרוב.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תש"פ, 14 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.